

lader til, at Toldskatter maatte vi nok paalægge ved simpel Stemmeferhed, de indirekte Skatter skulde man faa Lov til at gennemføre ved almindelig Flertalsafstemning, men rører man ved Formue og Indtægt, saa skal man have $\frac{2}{3}$ af de afgivne Stemmer i hvert af Tingene. Ja, det er en Begunstigelse, der betyder noget, der batter noget, men det er af den Slags Begunstigelser og Indrømmelser, som de Herrer ikke maa vente vil vinde Tilslutning hverken hos Regeringen eller i det andet Ting; saa vilde jeg foretrække at blive ved den Ordning, vi nu har (Sylow: Den er ogsaa meget god.) Jeg mener ikke den nuværende Grundlov, men den Ordning, at man, jeg vil sige, lader staa til og ikke har en Afgørelse med Hensyn til, hvorledes Ordningen skal være. Naar det ærede Medlem, der afbrød mig, formodentlig tænkte paa at blive ved den Grundlov, vi nu har, vil jeg sige, at skulde saadanne Bestemmelser indføres i en ny Grundlov, vilde den blive værre end den, vi har. Den Vej kommer vi ikke, den Vej er for reaktionær til, at man kan vente, den kan betrædes.

Naar det ærede Medlem (Rstrup) sagde, at Grundlovsændringen i 1866 blot bestod deri, at man tilbagegav Rigsdagen den Myndighed, den havde afgivet, tilbagegav den Myndigheden over alle Rigets Anliggender, en Myndighed, som den havde givet fra sig i 1855, saa forekommer det mig at være en mærkelig Forklaring, at man skulde beholde en Forfatning, der stadig fastholdt et Rigsraad over Landets Fællesanliggender, efter at alle Fællesanliggender var ophørt. Nej, det var en noget prokuratormæssig Fremgangsmaade, man anvendte den Gang, man benyttede det som Udgangspunkt, at vi havde fire Ting; man kunde ikke, som man sagde, køre med fire, vi skulde tilbage til de to Ting. Men det ærede Medlem kan ikke have glemt, hvad der skete i 1855, da Rigsdagen afgav den Myndighed, som Rigsdagen — det skal siges til Rigsdagens Ære — afgav til Fordel for Bevarelsen af Landet som samlet. Det blev gjort for at bevare Landsdelene, men med det udtrykkelige Ønske, at hvis den Ulykke skulde ramme, at Landet blev delt, at de Hertugdømmer, for hvis Skyld Fællesforfatningen var indført, gik tabt, skulde man tilbage igen til den gamle Grundlov. Denne Beslutning blev vedtaget med stor Majoritet, den blev ikke respekteret, tværtimod benyttede man sig af Situationen, saaledes som den forelaa, og man fik Grundloven

af 28. Juli 1866. Det maa bero paa en Fejltagelse, naar det ærede Medlem anførte, at Venstres daværende Førere, de Herrer Berg og I. A. Hansen, saa paa denne Grundlov med relativ Tilfredshed. De gik ind paa den, men hvorfor gik de ind paa den? — det har de to Mænd sagt mange Gange højt og tydeligt nok —: fordi de saa, at Befolkningen, modløs som den var blevet efter Nederlaget i 1864, ikke var stærk nok til at fortsætte Grundlovskampen; derfor gik de ind paa Grundloven af 28. Juli 1866, men i fuld Tillid til, at Folketinget i Fremtiden skulde være den bærende Faktor i det politiske Liv.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg fremdeles anbefaler Forslaget til velvillig Modtagelse, og jeg afventer da den Forhandling, der vil blive ført om denne Sag i det Udvalg, som jeg forventer vil blive nedsat, medmindre Tinget følger det ærede 4de kongevalgte Medlem og nægter Forslaget Overgang til anden Behandling — det gaar jeg ud fra ikke er Meningen, jeg gaar ud fra, at Kammer-tonen er at søge en fredelig Forhandling for om muligt at komme til Forstaaelse om denne for vort Land store og vigtige Sag. Regeringen ønsker, at saa mange som muligt ogsaa i dette Ting kan slutte sig til Forslaget eller til de Grundtanker, som dette Forslag er Udtryk for, og saa længe der er Liv, er der Haab; saa længe Forhandlingen føres loyalt fra begge Sider, er der en mulig Udsigt til, at man ad fredelig Vej skulde komme til en Forstaaelse om denne Sag.

Piper: De Udtalelser, der er faldne fra de forskellige Ordførere og den højtærede Konseilspræsident, efter at jeg har haft Ordet, giver mig Anledning til nogle Bemærkninger. Den Gang den højtærede Konseilspræsident forelagde sit Forslag i Folketinget, udtalte han — og det staa ogsaa i Motiverne til Forslaget —, at Landstinget ikke havde været lydhørt overfor de foregaaende Forslag til en mindre Grundlovsændring. Den højtærede Konseilspræsident har gentaget det samme her i Dag, og jeg føler mig derfor forpligtet til at bringe i Erindring, hvad der er passeret i de sidste Par Aar. Hvad der skete tidligere, skal jeg ikke udtale mig om, da jeg den Gang ikke havde Sæde i Landstinget og altsaa ikke havde noget med den Sag at gøre. Men i de to sidste Aar har jeg haft den Ære at være Formand for det nedsatte Udvalg, og jeg vilde derfor gerne frigøre Landstingets Højre